109 i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog selv de af dem afholdte udgifter i sager med Fællesskabets ansatte;

110 da vidneafhøring endvidere har været påkrævet som følge af meningsforskelle mellem parterne med hensyn til visse faktiske omstændigheder, og da sagsøgeren har tabt sagen, pålægges det ham at bære udgifterne ved vidneførslen.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling),

1. **Sagsøgte frifindes.**
2. **Hver af parterne bærer sine egne omkostninger.**
3. **Sagsøgeren pålægges udgifterne ved vidneførslen.**

Pescatore Mackenzie Stuart Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. juli 1977.

A. Van Houtte
Justitssekretær

P. Pescatore
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 12. MAJ 1977 [1]

Høje Ret.

1. Nærværende sag er snævert forbundet med sag 53/72, der blev anlagt af samme sagsøger med Kommissionen og sluttede med dom af 11. juli 1974 (Sml. 1974, s. 791).

Af begge sager fremgår følgende: Ved et forsøg udført mellem den 28. og 30. april

1 — Oversat fra Italiensk.

1971 havde Guillot, der er videnskabelig tjenestemand ved Euratom's forskningscenter i Ispra, søgt at bevise rigtigheden af en af ham i 1968 fremsat teori om virkningen af at opløse radioaktiv xenon-gas i vand. Malvicini, som er Guillots umiddelbare overordnede, havde beskyldt ham for at have forfalsket resultaterne af det pågældende forsøg. Ifølge Guillot havde det været Kommissionens pligt at beskytte hans faglige hæderlighed; i stedet afviste den ved sin afgørelse af 14. april 1972 Guillots klage af 3. januar samme år, hvorved han blandt andet havde søgt at få tilbagekaldt beskyldningen fra Malvicini. Guillot anlagde netop sin første sag med påstand om annullation af afgørelsen af 14. april 1972.

I ovennævnte dom antager Domstolen, at det var uberettiget, at Kommissionen afslog at lade foretage de nødvendige undersøgelser for at fastslå rigtigheden af beskyldningerne mod sagsøgeren, som angik hans adfærd i tjenesten og angreb hans hæderlighed. Som følge af annullation af afslaget blev det i dommen nærmere bestemt, at Kommissionen var forpligtet til at foretage undersøgelserne så hurtigt som muligt (præmisserne 19-21).

Efter afslutningen af de mundtlige forhandlinger i sag 53/72 og få uger før domsafsigelsen anlagde Guillot nærværende sag ved Domstolen. Anledningen til denne anden sag er et notat af 21. oktober 1971, underskrevet af Malvicini, som sagsøgeren – uden forud at have fået meddelelse herom – havde fundet i sin aktsamling, der af sagsøgte var fremsendt til Domstolens justitskontor i forbindelse med sag 53/72. I det pågældende dokument, der bar overskriften: »Kortfattet fremstilling og stillingtagen til de omstændigheder, som har foranlediget Guillot til at indgive klage i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90«, udvidedes den beskyldning, som Malvicini oprindelig havde givet udtryk for i en skrivelse af 4. maj 1971 fra ham til forskningscentrets generaldirektør angående ændringen af resultaterne af de sidste seks målinger i det pågældende videnskabelige forsøg, og det hævdedes, at dataene vedrørende de sidste 11 målinger var blevet ændret. Samtidig blev Guillot også beskyldt for at have ladet resultaterne af tre andre, tidligere målinger forsvinde.

I den klage, som Guillot indgav den 26. november 1973 i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90 over, at man uden hans vidende havde indsat det nævnte dokument i hans aktsamling, samt over de heri indeholdte beskyldninger, krævde han tilbagetrækning både af dokumentet og af beskyldningerne samt erstatning for den lidte skade; herudover krævde han tilbagegivelse af de optegnelser, som Malvicini havde tilbageholdt, og som angik de forsøg vedrørende samme fænomen, som sagsøgeren hævder at have tilendebragt før dem, der fandt sted fra slutningen af april 1971.

Efter udløbet af den frist, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2, sidste punktum, og idet der ikke forelå nogen udtrykkelig stillingtagen fra Kommissionens side, anlagde Guillot den 25. juni 1974 nærværende sag mod den indirekte afvisning, der fremgår af sagsøgtes tavshed. Udover påstanden om annullation af nævnte afgørelse har sagsøgeren krævet, at Malvicinis notat af 21. oktober 1971 fjernes fra hans aktsamling, at Kommissionen dømmes til betaling af 1 million belgiske francs i erstatning, og at optegnelserne vedrørende Guillots forsøg tilbagegives.

I sit svarskrift af 13. marts 1975 har sagsøgte fremsat en indsigelse om afvisning med hensyn til samtlige sagsøgerens anbringender og påstande. Ved kendelse af 24. december 1975 har Domstolen besluttet at behandle formalitetsindsigelsen og realiteten samtidigt.

Parternes mundtlige indlæg blev afgivet i retsmødet den 18. november 1976. Herefter bestemte Domstolen ved kendelse af 25. januar 1977, at sagsøgeren personligt skulle møde frem, og at der skulle foretages afhøring af fire vidner vedrørende de

hændelser, der omtales i Malvicinis notat af 21. oktober 1971 og begivenhederne i forbindelse hermed. Vidneførslen fandt sted i retsmødet den 3. marts 1977.

2. Jeg mener, at det er hensigtsmæssigt at forudskikke den bemærkning, at nærværende sag — der som anført er foranlediget af et dokument, som gentager og udvider tidligere beskyldninger vedrørende én enkelt omstændighed — uundgåeligt ender med også at genoplive visse af de i den foregående sag behandlede spørgsmål. Således var Domstolen ikke dengang i stand til at tage stilling til dem i realiteten, eftersom den ikke rådede over de nødvendige oplysninger for at antage, at Kommissionen havde handlet culpøst ved at undlade at foretage de undersøgelser, som situationen krævede.

Jeg skal nu gå over til at undersøge de anbringender, Kommissionen har gjort gældende til støtte for afvisningspåstanden.

For det første har Kommissionen bemærket, at den var i gang med at indsamle alle de oplysninger, der kunne være hensigtsmæssige for at vurdere rigtigheden af de beskyldninger, sagsøgerens overordnede havde fremsat, og at sagsøgeren derfor, indtil sagsøgtes undersøgelser var afsluttet, ikke kunne bebrejde Fællesskabet, at det ikke havde ydet ham bistand mod de påståede ærerørige beskyldninger.

Dette anbringende vedrører sagens realitet og ikke dens formalitet. I øvrigt kan sagsøgtes henvisning til den undersøgelse, som fandt sted *efter* nærværende sagsanlæg, i intet tilfælde udelukke sagsøgeren fra i stævningen at gøre gældende, at Fællesskabet ikke ydede ham bistand. Det af Kommissionen anførte kan højst tjene til at opnå, at Domstolen udsætter pådømmelsen af realiteten i afventning af resultatet af den undersøgelse, som Kommissionen nu er ved at udføre for at efterkomme ovennævnte dom i sag 53/72, men fører bestemt ikke til udelukkelse af en realitetsbehandling, da spørgsmålet herom må bedømmes på grundlag af situationen, som den var, da sagen blev anlagt.

Til støtte for påstanden om afvisning af anbringendet om krænkelse af vedtægtens artikel 26, som angiveligt er sket ved, at Malvicinis notat af 21. oktober 1971 blev vedlagt sagsøgerens aktsamling uden hans viden, har sagsøgte for det andet gjort gældende, at det var hensigten at fjerne det pågældende dokument; dette har medført, at der ikke længere er nogen sagsgenstand. Men også denne omstændighed er efterfølgende i forhold til sagsanlægget og kan derfor ikke være afgørende for afvisningsspørgsmålet. Den nævnte omstændighed må vurderes senere ved afgørelsen i realiteten.

Tilsvarende betragtninger fører til den antagelse, at behandlingen af anbringendet om krænkelse af vedtægtens artikel 26 ikke kan afvises under henvisning til, at indholdet af Malvicinis notat er blevet en del af den undersøgelse, Kommissionen har foretaget.

Endelig skal det noteres, at Kommissionen også med hensyn til kravet om erstatning for det tab, sagsøgeren påstår at have lidt ved den forfølgelse, han mener sig udsat for, har indvendt, at den endnu ikke har foretaget de nødvendige undersøgelser med henblik på at konstatere, om der er hold i de beskyldninger, som skulle være den primære skadesårsag. Endnu en gang må jeg bemærke, at der er tale om et realitetsspørgsmål; indsigelser af denne art er det spørgsmål uvedkommende, om sagen kan pådømmes i realiteten eller ej.

Man kan heller ikke anføre indsigelsen om »res judicata« vedrørende de påstande, der svarer til dem, som blev nedlagt i den første sag. I dommen af 11. juli 1974 afslog Domstolen nemlig at tage stilling til erstatningskravet, »så længe udfaldet af de foranstaltninger, som påhviler Kommissionen, ikke foreligger« (præmisserne 35 og 36). I domskonklusionen præciseres

det, at dette punkt i påstanden måtte forkastes »inden for rammen af nærværende sag«.

Eftersom ovennævnte dom ikke formelt havde karakter af en mellemdom blev der herved truffet en endelig afgørelse i sag 53/72. Imidlertid bestod muligheden for en ny sag, under hvilken Guillot i lyset af resultaterne af Kommissionens undersøgelse eller nye omstændigheder kunne rejse sit krav om erstatning. Den nye omstændighed, som udgøres af Malvicinis notat (der, idet det blot var taget ad notam af Kommissionen under den tidligere sag, ikke havde givet anledning til særlige krav fra sagsøgerens side), forekommer mig at være tilstrækkelig til at begrunde, at Guillot under denne sag på ny rejser krav om erstatning, endnu før Kommissionens undersøgelse er indledt.

Endelig har Kommissionen nedlagt påstand om afvisning af sagsøgerens påstand om, at resultaterne af visse af ham udførte eksperimenter gives tilbage til ham. Kommissionen har gjort gældende, at sådanne resultater tilhører den. Også denne indsigelse vedrører klart sagens realitet. Jeg har imidlertid anledning til straks at sige, at den pågældende påstand, da der er tale om arbejdsdokumenter, som utvivlsomt er Kommissionens ejendom, ikke bør tages til følge.

3. Dersom sagen, hvad jeg mener, kan antages til realitetsbehandling, må der nu gås over til en undersøgelse af de anbringender, hvorpå påstanden om annullation og erstatning støttes. Som anført påberåber sagsøgeren sig frem for alt, at der er sket en krænkelse af vedtægtens artikel 24, som pålægger Fællesskabet at yde tjenestemanden bistand, »især ved retsforfølgning mod personer, der har fremsat trusler, krænkelser, injurier, ærerørige beskyldninger eller foretaget angreb på person eller formue, rettet mod tjenestemanden eller dennes familie på baggrund af hans stilling eller erhverv«. Det er herved gjort gældende, at Kommissionen har overtrådt denne regel, idet den ikke har foretaget det nødvendige for at konstatere, om beskyldningerne mod Guillot fra hans umiddelbare overordnedes side med hensyn til handlinger foretaget i tjenesten er begrundede eller ej.

For det andet påberåber sagsøgeren sig krænkelse af vedtægtens artikel 26, andet og tredje punktum, hvorefter »institutionen ... ikke mod en tjenestemand (kan) påberåbe sig eller gøre gældende de under litra a) nævnte dokumenter (som vedrører hans tjenesteforhold, kvalifikationer, indsats og adfærd), medmindre tjenestemanden er blevet gjort bekendt med dem, før de blev indsat i akterne«.

I så henseende bemærkes, at Kommissionen – eftersom Malvicinis notat af 21. oktober 1971 indeholdt nye beskyldninger mod sagsøgeren i forhold til dem, der tidligere var meddelt ham – utvivlsomt ikke kunne vedlægge det pågældende notat i sagsøgerens aktsamling uden at overholde reglerne i artikel 26. Kommissionen har nemlig ved senere at sørge for, at notatet blev fjernet, indirekte erkendt det ulovlige i sin handlemåde. I øvrigt har fjernelsen stillet sagsøgeren tilfreds på dette punkt.

Tilbage står at undersøge denne sags centrale problem, nemlig den påståede krænkelse af nævnte artikel 24. I dommen af 11. juli 1974, hvormed den foregående sag 53/72 blev afsluttet, lagde Domstolen artikel 24 (udover almindelig billighed og principperne for god forvaltning) til grund for den antagelse, at administrationen havde pligt til at efterprøve rigtigheden af alvorlige beskyldninger fra en tjenestemands overordnede vedrørende tjenestemandes faglige hæderlighed ved udøvelsen af hans tjeneste. Efter at være kendt ansvarlig for ikke at have overholdt denne forpligtelse i den første Guillot-sag blev Kommissionen udtrykkeligt pålagt at foretage egnede undersøgelser for at »efterprøve, om beskyldningerne mod sagsøgerens hæderlighed var begrundet«. Her ville ikke blot den klare undladelse af at foretage en sådan undersøgelse være en ny krænkelse af artikel 24, men denne regel måtte også antages

at være krænket, dersom beskyldningerne mod Guillot fandtes at være ubegrundede på grundlag af resultaterne af denne undersøgelse, som Domstolen havde pålagt Kommissionen at foretage; i så fald ville Kommissionen nemlig være ansvarlig for ikke rettidigt at have tilbagevist dem og for ikke at have taget ethvert skridt til at genoprette sagsøgerens skadede omdømme. Modsat er der ingen grund til at antage en krænkelse af artikel 24, såfremt den undersøgelse, Kommissionen har foretaget for at efterkomme den tidligere dom, objektivt og adækvat har vist, at beskyldningerne mod sagsøgeren fra hans overordnede var berettigede: dette ville nemlig betyde, at Kommissionen ikke var forpligtet til at rense sagsøgeren for de pågældende beskyldninger.

Det er hensigtsmæssigt at præcisere, at det her ikke, med hensyn til denne sag, drejer sig om at konstatere, om det resultat, som sagsøgeren hævder at have bevist rigtigheden af ved sine forsøg, kan antages at have videnskabelig gyldighed. Det drejer sig blot om at finde ud af, om sagsøgeren har udvist en sådan adfærd, at det var berettiget at beskylde ham for forfalskning af forsøgene, det vil sige en adfærd gående ud på, at han fremviser et andet resultat end det faktisk opnåede, eller fremstiller et resultat, som er korrekt og indiskutabelt, selv om det er tvivlsomt og er opnået ved hjælp af fremgangsmåder, der er uforenelige med dem, som en omhyggelig og samvittighedsfuld forsker benytter sig af.

4. Afgørelsen af nærværende sag afhænger derfor i alt væsentligt af svaret på følgende spørgsmål: berettiger udfaldet af de af Kommissionen eller på dennes vegne foretagne undersøgelser, som kan udledes af de af sagsøgte udfærdigede rapporter herom, Malvicinis beskyldninger mod Guillot med hensyn til de af denne foretagne forsøg mellem den 28. og 30. april 1971?

Før gennemgangen af undersøgelsernes resultater mener jeg dog, at det kan være hensigtsmæssigt kort, på grundlag af de tilgængelige oplysinger, at opridse de vigtige kendsgerninger, på hvilke sagsøgerens overordnede støttede sine beskyldninger, samt sagsøgerens stillingtagen hertil.

I den allerede omtalte skrivelse til direktøren af 4. maj 1971 med overskriften »Forfalskning af forsøgsresultater«, der gav anledning til den foregående sag, skrev Malvicini, at Guillot — vedrørende de sidste seks målinger i forsøget 9 (med numrene 42-47) ikke til ham havde afleveret optegnelserne fra den automatiske skriver på datamaskinen men kun de data, som Guillot på egen hånd havde udarbejdet. Malvicini anførte videre, at det var lykkedes ham at sammenholde disse data med de afvigende data fra skriveren, eftersom disse af Guillot var blevet overført på en papirrulle fra en Olivettiregnemaskine, som Malvicini havde fundet i en papirkurv.

I et notat af 6. juli 1971 til generaldirektøren bekræftede Malvicini sine tidligere udtalelser og tilføjede, at Guillot med hensyn til samtlige forsøgsmålinger fuldført fra kl. 11.25 den 29. april, dvs. fra og med måling nr. 34, kun havde afleveret de af ham udarbejdede resultater og ikke de originale registreringer fra datamaskinens spektrometer.

I notatet af 21. oktober 1971, der er anledningen til nærværende sag, præciserede Malvicini, at sagsøgeren til ham havde afleveret resultaterne af de forsøgsmålinger, der var gennemført fra forsøgets begyndelse og indtil kl. 11.25 den 29. april sammen med optegnelserne fra datamaskinens automatiske skriver, medens sagsøgeren, hvad angår forsøgets fortsættelse, der fandt sted fra kl. 11.35 den 29. april til kl. 7.10 den 30. april (måling nr. 34-47), kun havde afleveret resultaterne fra de sidste 11 målinger (nr. 37-47) og ingen af de papirbånd, hvorpå datamaskinens automatiske skriver havde foretaget registrering.

De pågældende forsøg afsluttedes den 30. april 1971. I det nævnte notat af 21. oktober hævdes det, at det først var den

følgende dag, den 1. maj, at Malvicini blev klar over, at han ikke havde fået de af skriveren foretagne optegnelser. Han troede først, – stadig ifølge notatet – at han havde glemt dem på sit skrivebord; da han imidlertid ikke fandt dem, fortsatte han eftersøgningen og endte med at finde en papirrulle fra Olivettiregnemaskinen i en papirkurv på gangen over for sagsøgerens kontor. På den pågældende rulle fandtes tallene fra spektrene fra de sidste seks forsøgsmålinger, som ikke stemte overens med de af Guillot fremlagte tal. Malvicini har yderligere anført, at han mandag den 3. maj om formiddagen afkrævede Guillot en relevant forklaring i nærværelse af en anden tjenestemand, Dominici, men at Guillot svarede, at de data, han havde afleveret til Malvicini, var dem, som fremgik af datamaskinen uden nogen korrektion. Malvicini har udtalt, at han herefter viste Guillot de data, der var registeret på regnemaskinens papirrulle, og at denne ikke på stående fod kunne give nogen forklaring og forlod stedet. Malvicini, som var blevet mistænksom, ledte og fandt andre dele af papirrullen fra Olivetti-regnemaskinen og fra datamaskinens automatiske skriver i de affaldsspande, i hvilke de sidste dages papiraffald fra de forskellige kontorer var samlet.

Samme dags eftermiddag erklærede Guillot over for Malvicini, at han havde korrigeret resultaterne fra de sidste seks forsøgsmålinger for at udligne en påvirkning, som forsøget var blevet udsat for som følge af, at en kolbe indeholdende den radioaktive væske ved et uheld var kommet til at stå skævt. Denne forklaring, som Guillot på Malvicinis anmodning herefter skriftligt påførte den sidste side i den rapport, som han forud havde afleveret til sin overordnede, gentog han også i sin skrivelse af 7. maj og 9. juli 1971 til generaldirektør Caprioglio.

Efter at Malvicini stykke for stykke på ny havde sammensat den af »printeren« mærkede papirrulle, som han havde fundet på den ovenfor angivne måde, kunne han endelig – efter hvad han selv har hævdet – konstatere, at samtlige data opnået den 29. april fra kl. 11.35 (dvs. forsøgsmåling nr. 34-47) var blevet korrigeret af Guillot.

Denne har derimod benægtet at have ændret de af »printeren« mærkede data med undtagelse – som nævnt – af de sidste seks målinger, med hensyn til hvilke uoverensstemmelsen mellem Guillot udelukkende angår fortolkningen af årsagen til de skete ændringer.

5. Kommissionen har fremdraget fire rapporter, der også står i forbindelse med de undersøgelser, som på dens anmodning er foretaget af de omstridte omstændigheder:

a) Rapporten af 19. september 1975, der ofte er blevet anført under sagen som »Boulenger-rapporten« efter navnet på den videnskabelige tjenestemand ved Centre belge d'études Nucléaires de Mol, som Kommissionen henvendte sig til. Ved undersøgelsen medvirkede Colard, der ligeledes er videnskabelig tjenestemand ved Centre belge de Mol;
b) det interne adminstrative udvalgs rapport af 28. oktober 1975, som med dette bestemte formål var nedsat af generaldirektøren for Det fælles Forskningscenter i Ispra;
c) rapporten af 29. december 1975, udarbejdet af ovennævnte Colard og andre videnskabelige tjenestemænd ved forskningscentret i Mol;
d) endelig en tillægsrapport fra Boulenger-Colard af 26. april 1976.

I det første af de pågældende dokumenter indledes der med en samlet gennemgang af sagsøgerens videnskabelige arbejde i forskningscentret i Ispra fra 1968. Det anerkendes, at han har den fortjeneste at være den første, der på området for beskyttelse mod radioaktivitet påbegyndte studiet af problemet med ophobning af xenonisotoper i det menneskelige legemes væv.

Arbejdet med dette problemkompleks, som Guillot afsluttede i 1968, blev anset

for betydningsfuldt, selv om det også gav anledning til visse forbehold.

Det følgende arbejde (fra perioden 1968-70) vedrørende de forskelle, der bestod med hensyn til ophobning i det menneskelige legeme mellem forskellige typer af ratioaktive xenonisotoper, gav anledning til yderligere forbehold hos beretningens forfattere vedrørende de fremlagte resultater som følge af, at der ikke var givet præcise statistiske oplysninger om forsøgsrækken. Det anførte også, at antallet af resultater hyppigt er for lille til, at der heraf kan drages sikre slutninger på et område, hvor de biologiske forskelligheder kræver meget præcist udførte forsøg.

Kritikken blev forstærket med hensyn til det senere arbejde, frem for alt vedrørende rigtigheden af de matematiske ræsonnementer. Det erkendtes ganske vist, at gyldigheden af forsøgsresultaterne ikke på forhånd kunne udelukkes, men kritikken angik de slutninger, som matematisk var udledt af de pågældende resultater.

Med hensyn til det arbejde og de videnskabelige forsøg, som sagsøgeren fuldførte før eksperimentet i slutningen af april 1971, bemærkes det i Boulenger-rapporten, at Guillot, der havde fortsat sit arbejde under vanskelige forhold på grund af de meningsforskelle, som allerede i længere tid havde bragt ham i modsætningsforhold til Malvicini, måtte siges at have udvist et ikke ufarligt hastværk ved affattelsen af sine rapporter. Videre siges det i rapporten, at ræsonnementets utilstrækkelige klarhed desuden gjorde det vanskeligt at bevise eventuelle fejl. Forfatterne anser det for sandsynligt, at sagsøgeren handlede således, fordi han var forbitret over konflikten med sin overordnede, der anfægtede den videnskabelige værdi af de opdagelser, som sagsøgeren mente at have gjort. På en vis måde kunne dette føre til, at Guillot berøvedes den nødvendige bevidsthedsmæssige klarhed og objektivitet, og forlede ham til at bevise sine teser ved hjælp af forsøgsdata, som han med urette troede at have nået.

Hvad herefter angår eksperimenterne med opløsning af radioaktivt xenon i vand, som sagsøgeren havde udført fra den 28. til den 30. april 1971 for at godtgøre rigtigheden af visse resultater, som han erklærede, at han allerede havde opnået under tidligere forsøg, bemærker forfatterne, at der indtil måling nr. 33 ikke ses at foreligge noget udsædvanligt. Derimod konstaterer de, at målingerne fra nr. 34 til nr. 36, udført den 29. april mellem kl. 11.35 og kl. 12.05, ikke er nævnt i Guillots forsøgsrapport. Forfatterne udtaler i så henseende, at sagsøgeren »semble les avoir écartés parce qu'ils n'allaient pas dans le sens esperé«. [1] Resultaterne fra de fem følgende forsøgsmålinger (fra nr. 37 til nr. 41) er ifølge rapportens forfattere blevet korrigeret; og således forholder det sig også med resultaterne fra de seks sidste forsøgsmålinger. På dette punkt afviser rapporten ikke formelt sagsøgerens forklaring, ifølge hvilken han på de seks sidste forsøgsmålinger anvendte en korrektions-koefficient for at tage hensyn til en forkert stilling for den kolbe, som var anvendt i eksperimentet. I øvrigt er forfatterne enige med sagsøgeren i den antagelse, at disse sidste seks forsøgsmålinger spiller en beskeden rolle i eksperimentet. De noterer dog, at sagsøgeren foretog korrektion af resultaterne således, at den ikke klart kom til udtryk i rapporten til malvicini.

Boulenger-rapporten ser desuden mere alvorligt på den kendsgerning, at sagsøgeren intet udtalte om ændringerne af de fem foregående forsøgsmålinger, og at han slet ikke nævnte de tre, der manglede.

Ifølge forfatterne er netop disse sidste forsøgsmålinger (fra nr. 34 til nr. 36) og de fem følgende (fra nr. 37 til nr. 41) afgørende for påvisningen af det fænomen, som søges fremkaldt. Netop dette fænomen, isotop-adskillelsen, som hævdes gennemført af sagsøgeren, synes at fremgå af den første dags tyve forsøgsmålinger. Derimod er sagsøgerens

1 — »... synes at have udeladt dem, fordi de ikke pegede i den ønskede retning«.

observationer vedrørende overensstemmelsen mellem den første og den anden forsøgsserie ikke korrekte. Boulenger-rapporten udtaler, at denne overensstemmelse, som synes nødvendig for, at påvisningen af det søgte fænomen ikke kunne fremkomme uden en korrektion af resultaterne fra forsøgsmålingerne fra nr. 37 til nr. 41 og slettelse af resultaterne fra forsøgsmålingerne fra nr. 34 til nr. 36.

Rapporten konkluderer, at kolbens angiveligt forkerte stilling ikke berettigede til ændringerne af den anden dags forsøgsmålinger, ej heller til anvendelsen af variable korrektionsfaktorer i stedet for en enhedsfaktor på samtlige forsøgsmålinger. Det er forfatternes opfattelse, at dersom kolben hændeligt kom til at stå forkert, ville den eneste videnskabeligt korrekte slutning have været ikke at tage hensyn til de forsøgsmålinger, som kunne være blevet påvirket af hændelsen, og derefter at gentage eksperimentet. Forfatterne giver klart udtryk for den mening, at anvendelse af tilpassede resultater, således at den virkning, som ønskes påvist, under alle omstændigheder fremkommer, udgør en egentlig forfalskning i videnskabelig henseende.

6. Den anden beretning er resultatet af undersøgelser foretaget af et internt administrativt udvalg, som blev nedsat ved beslutning af 18. september 1975 fra generaldirektøren for Det fælles Forskningscenter, og som var sammensat af tjenestemænd ved centret, direktøren for anlægget i Karlsruhe og en tjenestemand i administrationen. Grundlaget for udvalgets arbejde var — udover Domstolens dom i sag 53/72 og generaladvokat Trabucchis forslag til afgørelse i samme sag — skrivelserne fra Malvicini til direktør Caprioglio af 3. maj og 6. juli 1971, skrivelserne fra sagsøgeren til direktør Caprioglio af 7. maj og 9. juli 1971, tabellerne over de forsøgsdata, som Guillot afleverede til Malvicini den 28. og 30. april og den 6. maj 1971, og endelig papirrullerne fra Olivetti-regnemaskinen og datamaskinen, på hvilke eksperimentets resultater var registreret.

Det administrative udvalg antog, at det egentlige problem bestod i at sammenligne registreringen af de forsøgsmålinger der var gennemført ad elektronisk vej (primærinformation), med de tabeller, optegnelser eller numeriske værdiforhold (sekundærinformation), som sagsøgeren havde udarbejdet på grundlag af primærinformationen. Også ifølge dette udvalg måtte der under den primærinformation, der vedrørte uenigheden, tilkomme de optegnelser fra den automatiske skriver, som gik fra nr. 37 til nr. 41, særlig betydning. Udvalget kunne konstatere, at der var overensstemmelse mellem de talværdier, som fandtes på strimlen fra Olivetti-regnemaskinen, og dem, som var angivet af guillot i hans beretning, men kun hvad angår xenon-133, der kunne konstateres — medens uoverensstemmelse hvad angår tallene for xenon-131m, som uden undtagelse er højere i Guillots rapport. Adspurgt af det undersøgende udvalg nægtede sagsøgeren, at de kalkuler, der var nedfældet på registeringsbåndet fra Olivetti-regnemaskinen, var foretaget af ham. Han antydede endda muligheden af, at andre havde foretaget en forfalskning for at skade ham. Undersøgelsesudvalget opdagede desuden, at der var komplet overensstemmelse mellem de tal, som var nedfældet på registreringsrullen fra datamaskinen, og dem, der hidrørte fra Olivetti-regnemaskinen, og udelukkende, at der i betragtning af de til rådighed stående tekniske muligheder i Ispra på det tidspunkt, da sagens omstændigheder udspillede sig, virkelig var mulighed for kunstigt at sammensætte et registreringsbånd fra datamaskinens skriver. Således måtte udvalget konkludere, at også papirrullen fra Olivetti-regnemaskinen, som Malvicini havde fundet, var ægte.

Idet undersøgelsesudvalget lagde dette til grund, udtalte det, at den af Guillot fremlagte sekundærinformation måttte antages at være ukorrekt og ikke i overensstemmelse med dataene fra primærinformationen. Forskellen lå efter udvalgets mening på 2 %.

Det interne administrative udvalg antog i sin konklusion, at ændringerne i for-

søgsværdierne og fremlæggelsen af de af Guillot ændrede data var videnskabeligt og fagligt uacceptable; udvalget fandt derfor, at Malvincinis beskyldninger mod sagsøgeren var begrundede.

7. Den supplerende rapport af 29. december 1975 underskrevet af Colard, Ballaux og Leduc, alle videnskabelige tjenestemænd ved Centre belge de Mol — som Kommissionen har fremlagt til støtte for sine indsigelser — nævner tre forsøg foretaget af underskriverne i november og december 1975, der angik det samme fænomen, som havde været genstand for sagsøgerens forsøg fra den 28. til den 30. april 1971. Det udtales i rapporten, at de nye forsøg bekræftede isotop-virkningen, men at den er betydeligt svagere end den af Guillot antagne.

Det bør dog erindres, at der ikke i denne sag er diskussion om den videnskabelige gyldighed af sagsøgerens teori og eksperimenter. Desuden anførtes det med rette i den nævnte Boulenger-rapport først og fremmest, at det ville være umuligt, med henblik på undersøgelsen af samme fænomen, at foretage nye eksperimenter under omstændigheder, der var fuldstændig identiske med dem, hvorunder Guillot havde gennemført sine forsøg. Det bemærkedes videre, at det med henblik på den videnskabelige verifikation af disse forsøg ville være ønskeligt, om Guillot eventuelt udførte dem på ny i vidners nærvær.

For sit vedkommende har sagsøgeren i replikken bemærket, at de tre nye forsøg, der er beskrevet i rapporten af 29. december 1975, blev foretaget under betingelser, som ophavsmændene valgte uden at spørge sagsøgeren, om han var enig.

8. Endelig har sagsøgte som bilag til sin duplik fremlagt den fjerde rapport, som er dateret 26. april 1976 og underskrevet af Boulenger og Colard. Disse erklærer på ny som deres overbevisning, at de papirruller, Kommissionen overgav dem, og som var hovedgrundlaget for deres forudgående undersøgelser, var originalrullerne fra de forsøg, Guillot havde udført i dagene fra den 28. til den 30. april 1971. De bekræfter også deres opfattelse, hvorefter resultaterne af forsøgsmålingerne nr. 37-41 var manipuleret, medens de tre foregående målinger, som heller ikke gav de ønskede resultater, ganske enkelt var udeladt i Guillots rapport.

Ifølge Colard og Boulenger blev manipulationen af forsøgsresultaterne alene foretaget med det formål at få det til at se ud, som om resultaterne stemte overens med de af Guillot antagne teser. Derfor er det forfatternes opfattelse, at det er berettiget at tale om »forfalskning på det videnskabelige plan«, så meget mere som Guillots ønske om at skjule manipulationerne klart fremgår af den måde, hvorpå han har affattet sin rapport. Det anføres videre, at han faktisk sørgede for at korrigere forsøgsresultaterne sådan, at ændringerne ikke ville blive opdaget af den, der ikke var i besiddelse af de originale optegnelser.

9. Sagsøgeren har indvendt, at hverken det administrative udvalg eller forfatterne til »Boulenger-rapporten« har respekteret retten til kontradiktion. Efter hans opfattelse blev der gået ensidigt frem, uden at sagsøgeren blev underrettet om dokumenterne vedrørende de forskellige undersøgelser, og uden at der blev givet ham lejlighed tl at forsvare sit synspunkt; desuden henholdt rapporterne sig i det væsentlige til optegnelserne fra Olivetti-regnemaskinen og datamaskinens skriver, dvs. til et materiale, hvis ægthed sagsøgeren ikke forudgående har anerkendt.

I så henseende anfører Guillot Domstolens dom i sag 80/63 om integrationsudvalgets arbejde i henhold til artikel 102 i tjenestemandsvedtægten af 1962 (dom af 1. juli 1964, Sml. 1954-1964, s. 507; org.ref. Raccolta 1964, s. 789). I denne afgørelse statuerede Domstolen — der fandt, at udvalgets ugunstige udtalelse var bindende for ansættelsesmyndighedens — at udvalget, før det udtaler sin mening, skal høre vedkommende angående de punkter, der kan have betydning for

hans fastansættelse. I den sag, som den omhandlede dom angik, havde integrationsudvalget hørt den pågældende, efter at hans overordnede havde haft lejlighed til at udtale sig, men der blev ikke på ny givet ham mulighed for at fremsætte sine bemærkninger til de senere oplysninger, som det nævnte udvalg havde indhentet, og som havde foranlediget en ugunstig udtalelse. Domstolen antog derefter, at en sådan undladelse bevirkede, at udvalgets udtalelse blev ugyldig.

Til forskel fra den tidligere sag er de her foreliggende tekniske udtalelser — bortset fra, at de på ingen måde er bindende for de organer, der har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende sagsøgerens tjenesteretlige stilling — heller ikke udarbejdet med henblik på at indgå i en afgørelse om noget sådant. Det spørgsmål, som de pågældende dokumenter nu kan øve indflydelse på, vedrører faktisk ikke tjenestemandens tjenesteretlige stilling. Det har dog stor betydning for ham; og dette foranlediger mig til den principielle udtalelse, at de organer, som skal udføre så omtålelige opgaver — også uden strikte formregler, og uden at der er tale om en retssag — bør gå frem under iagttagelse af passende garantier for den pågældende.

Når der derimod i nærværende sag ikke har været foretaget høring under Kommissionens undersøgelser, skyldes dette i vidt omfang sagsøgerens eget forhold. Kommissionen havde faktisk erklæret sig beredt til inden for visse grænser at lade ham deltage i de sagkyndiges arbejde (jf. skrivelse af 15. januar 1975 fra Kommissionens befuldmægtigede til sagsøgerens advokat). Men sagsøgeren foretrak ikke at benytte sig af denne mulighed.

Også af denne grund kan den anfægtede mangel på høring ikke føre til, at der i denne sag frakendes tekniske rapporter, som er udarbejdet af kvalificerede videnskabsmænd, enhver relevans. Ganske vist kan bevisværdien af udenretligt foretagne undersøgelser ikke sidestilles med et syn og skøn, der direkte er udmeldt af retten under en retssag. Men jeg kan ikke lade ude af betragtning, at det var denne Domstol, som med sin ofte omtalte afgørelse i den tidligere Guillot-sag pålagde Kommissionen udtrykkeligt at foretage en undersøgelse på trods af, at Kommissionen indstændigt havde anmodet om en virkelig sagkyndig undersøgelse. Jeg finder det således berettiget at konkludere, at Domstolen — selv om den ikke kan begrænse sig til at lægge de relevante tekniske rapporter til grund ved sin afgørelse — ikke desto mindre kan og skal tage hensyn hertil inden for rammerne af de forskellige bevismidler, der skal tjene som støtte for den endelige vurdering af de modstridende opfattelser.

10. Over for beskyldningerne mod sagsøgeren om forfalskning af resultaterne fra eksperimenterne i april 1971 er sagsøgerens forsvar i det væsentlige gået ud på en benægtelse af ægtheden af papirrullerne fra skriveren på TMC-datamaskinen, som angik forsøgsmålingerne nr. 37-41, og som hans daværende overordnede erklærer at have genfundet i papirkurvene. Når henses til logikken i sagsøgerens eget forsvar, ser det derfor ud til, at Malvicinis beskyldning eo ipso er blevet bekræftet, i det omfang en sådan ægthed kan godtgøres.

Til støtte for, at papirrullerne er ægte, har sagsøgte påberåbt sig den omstændighed, som der også blev lagt vægt på i rapporterne fra de to undersøgelsesudvalg, at der med hensyn til en af de to analyserede gasarter under Guillots forsøg, nemlig xenon-133, er overensstemmelse mellem de registrerede tal på de pågældende papirruller og de resultater, som sagsøgeren selv har fremlagt i sin rapport til direktør Caprioglio (bortset fra nogle små afvigelser, som skyldes en fejl ved skriverens mekanisme, og som næsten udelukkende angår talrækken). For den anden gasart, xenon-131m, er der derimod ikke en sådan overensstemmelse.

Sagsøgeren har i første række anført den mulighed, at disse data refererer til et andet forsøg end hans, eller at de er påført

resultatet ved en fortsætlig forfalskning med det formål at skade ham. Jeg har imidlertid allerede mindet om, at der ifølge Kommissionen og de eksperter, den har henvendt sig til, kun bestod en mulighed på 1 promille for ved hjælp af den automatiske TMC-skriver at frembringe et resultat svarende til det, som var opnået under Guillots forsøg med hensyn til den første af de to gasarter.

Under skriftvekslingen og den mundtlige forhandling har sagsøgeren dernæst bestridt, at der var overensstemmelse mellem de på papirrullerne registrerede tal i relation til xenon-133 og de resultater, han havde fremlagt i sin rapport. Specielt har sagsøgeren rejst tvivl om et tal på disse ruller, som angår hundrederne: det fremtrådte øjensynligt, som om det skulle læses som nul eller som 9. Imidlertid synes en opmærksom undersøgelse af den pågældende strimmel, i lyset af dels det normale forløb af den kurve, som udtrykker det undersøgte opløsningsfænomen, dels de tal, som er angivet i sagsøgerens egen rapport, at bevise rigtigheden af det ciffer, som forfatterne til Boulenger-rapporten kom frem til, samt det pågældende tals overensstemmelse med det, som sagsøgeren selv oprindelig havde angivet.

Endelig har sagsøgeren i almindelighed gjort gældende, at fejlen i skriverens mekanisme, der som påvist næsten udelukkende angik talrækken, noget som undertiden forekommer ved vanskelig læsning, gav de eksperter, som havde fået til opgave at foretage undersøgelsen på Kommissionens vegne, en vis skønsfrihed, som de benyttede sig af til at tilpasse de på papirstrimlen registrerede resultater til dem, der allerede var noteret i Guillot-rapporten for at give indtryk af en ikke-eksisterende overensstemmelse.

Dette argument, der i grunden beskylder de af Kommissionen udvalgte eksperter for manipulation med beregningerne, synes dog ikke overbevisende. Først og fremmest må der henses til den omstændighed, at Kommissionens eksperter i tilfælde af, at tallene er ulæselige, stedse — i stedet for vilkårligt at vælge et passende tal — har anvendt middeltallet 5. I øvrigt har Kommissionen påvist, at såfremt man for hvert ulæseligt tal på papirstrimlen vælger yderværdierne (dvs. 1 eller 9), således at der opnås et minimums- eller maksimums-resultat, findes de i sagsøgerens rapport indeholdte tal under alle omstændigheder mellem disse to yderpunkter.

Med hensyn til de forskellige tal, som sagsøgeren har fremlagt i nærværende sag, har Kommissionen på grundlag af denne gaffelmetode bemærket, at forskellen skyldes, at Guillot ved udregningen af de pågældende tal undlod at fratrække den faste størrelse, som anvendes for at tage hensyn til den såkaldte »grundstøj« i måleapparatet, hvilken størrelse han derimod fratrak ved analysen af de oplysninger, der var fremkommet ved de pågældende forsøg.

I sagsøgerens sagsfremstilling, der er vedlagt skrivelsen af 6. december 1976 fra hans advokat, nægtede han i besvarelse af dette sidste punkt at have taget hensyn til »grundstøjen« i sit »tekniske bilag« af 7. maj 1971 for heraf at udlede de tal, som den automatiske skriver havde forsynet ham med. Denne påstand stod dog klart i modsætning til, hvad sagsøgeren selv tidligere havde anført på side to i ovennævnte »tekniske bilag«.

Til videre bekræftelse af papirrullernes ægthed har Kommissionen endelig henledt opmærksomheden på nogle håndskrevne notater på strimlerne, som angiveligt for en stor del er påført af sagsøgeren selv; endvidere peger den på, at de forskellige dele af strimlerne klart afslører, at de hidrører fra den samme spole, idet deres margen er ens. Sagsøgeren har imidlertid i begyndelsen benægtet, at de håndskrevne notater hidrørte fra hans hånd, og har fastholdt denne klare nægtelse lige til sit personlige fremmøde.

11. Domstolen har, først og fremmest under hensyn til den omfattende uenig-

hed mellem parterne vedrørende omstændigheder, der synes at have afgørende betydning for afgørelsen af sagen, og endvidere i betragtning af den selvmodsigelse, som Guillot synes at være havnet i vedrørende en af disse omstændigheder, truffet afgørelse om, at sagsøgeren skal møde personligt, og at der skal høres fire vidner: Benco, Dominici, Colard og Malvicini. Senere har sagsøgeren haft lejlighed til skriftligt at fremsende sine bemærkninger til den afsluttende bevisførelse.

Denne mundtlige bevisførelse har først og fremmest haft til formål at opklare visse punkter, som indtil da ikke var blevet belyst, og som vedrørte Malvicinis adfærd, navnlig hvorledes han havde fundet papirstrimlerne med data fra sagsøgerens forsøg, og grundene til, at der herefter hengik seks måneder fra den dag, hvor de pågældende strimler blev fundet, til udvidelsen af beskyldningerne for forfalskning ved skrivelsen af oktober 1971.

Adspurgt herom under vidneførslen præciserede Malvicini, at han, efter at han i løbet af den første halvdel af maj havde forsøgt og fået sammensat de forskellige dele af de papirstrimler, som angik de pågældende eksperimenter, og efter at han havde analyseret materialet og vedlagt det sine konkluderende bemærkninger, mundtligt informerede sine overordnede og centrets generaldirektør herom.

På grund af hospitalsindlæggelse med henblik på en operation var Guillot fraværende fra arbejdet i maj og juni. Den 24. juni besluttede Malvicini, som et resultat af nogle møder med sine overordnede og Blaise, en anden videnskabelig tjenestemand, at anmode Guillot om at forklare sig nærmere vedrørende de pågældende forsøg, og denne svarede ved skrivelse af 9. juli, der kom fra Malvicinis kontor, efter at han var taget på sommerferie, som varede hele juli måned. Ved Malvicinis tilbagekomst var Guillot på ny fraværende, denne gang på grund af ferie, og dette gjaldt også generaldirektøren. Det var grunden til, at Malvicini først henimod slutningen af september kunne anmode generaldirektøren om at udtale sig om spørgsmålet vedrørende forfalskning af Guillots forsøg. Generaldirektøren anmodede herpå Malvicini om skriftligt at gøre rede for sin opfattelse, hvilket han gjorde i notatet af 21. oktober.

I sine bemærkninger til resultatet af denne høring har sagsøgeren ikke tilføjet noget som helst, som kan rejse tvivl om, hvorvidt denne beskrivelse af, hvorledes begivenhederne udspillede sig, er korrekt.

I øvrigt har vidneførslen ikke kunnet fjerne de selvmodsigelser, som sagsøgeren har indviklet sig i, og resultatet har stort set ikke været andet, end at sagsøgerens troværdighed er blevet alvorligt kompromitteret.

For det første er det godtgjort, at Malvicini i dagene 26. og 27. april, der gik umiddelbart forud for den periode, hvori Guillot fuldførte de her omhandlede forsøg, havde foretaget et tidligere forsøg af samme art med bistand af sine medarbejdere, som endte negativt, hvilket stred mod det bevis for fænomenet med gasopløsning, som sagsøgeren gjorde gældende. Det fremgår af vidnernes udtalelser, at sagsøgeren havde fuldt kendskab til ovennævnte forsøg, og det er uforståeligt, hvorfor han sålænge har vægret sig ved at indrømme det. Det var først i sine skriftlige indlæg indgivet efter vidneførslen, at sagsøgeren første gang indrømmede, at han havde været klar over forberedelserne til og udførelsen af Malvicinis »essais« i dagene 26. og 27. april 1971; han har blot anført, at de ikke kan antages at være rigtige og egentlige forsøg som følge af brugen af håndpumpe i stedet for en elektrisk pumpe, som sagsøgeren herefter benyttede, hvorved der skulle være sikret en bedre lufttæthed.

For det andet har sagsøgeren i sine indlæg hævdet, at xenon 131-gassen, som han anvendte under de pågældende

forsøg, var fremstillet af ham selv i Ispra-anlægget og herefter blandet med xenon-133 fra Centre de Recherce de Mol. I det omtalte »tekniske bilag«, der blev fremlagt sammen med notatet af 7. maj 1971 til centrets generaldirektør, udtalte han derimod, at blandingen mellem xenon-131 og xenon-133 var leveret færdigfremstillet af centre de Mol. Som Colard har forklaret: dersom sagsøgerens mundtlige udsagn var rigtigt, var det næppe korrekt, at han ikke tidligere havde omtalt det, da anvendelsen, med henblik på blandingen af de to gasarter, af en anden type xenon-131, som ved visse vigtige træk adskiller sig fra den af Centre de Mol leverede type, uundgåeligt måtte bevirke forstyrrelser i forsøgets gang og dermed i vurderingen af dets resultater. Desuden synes Dominicis vidneudsagn at bekræfte, som sagsøgeren selv tidligere nedskrev om det nævnte forhold, nemlig at det udelukkende drejede sig om gas fremstillet af Centre de Mol.

Der kan også udledes en anden modsigelse i Guillots udsagn vedrørende varigheden af den »barbotage« (gennemledning) af gasarterne, der fandt sted om morgenen torsdag den 29. april. I sin skriftelige beretning havde kan angivet denne varighed til 10-15 minutter; mundtligt udtalte han derimod, at han gennemførte den pågældende operation på ca. 1 time. Det bemærkes, at en præcis fastsættelse af den omtalte varighed er af betydning for den nøjagtige beregning af forsøgets resultater.

Hvad herefter angår den korrektionskoefficient, der var blevet anvendt for at udligne den forstyrrende effekt af det påståede uheld med en bestemt kolbes stilling, anførte sagsøgeren i sin håndskrevne rapport til Malvicini, at han havde anvendt denne faktor (udtrykt ved et firecifret tal, der synes beregnet som funktion af stabiliseringen af kurvens fra den forgående dag) på de resultater, der angik xenon-131, men derimod ikke på resultaterne vedrørende xenon-133. Men i den herpå følgende rapport til generaldirektøren skrev han, at han havde anvendt korrektionskoefficienten på begge gasarter, idet han herved fjernede enhver mening, hvad han selv senere måtte erkende i besvarelse af et til ham rettet spørgsmål fra den refererende dommer, da han afgav sit indlæg.

Stadig med hensyn til korrektionskoefficienten har Collards vidneudsagn bekræftet det, som allerede blev sagt i »Boulenger-rapporten«, nemlig at Guillot også for de seks foregående forsøgsmålinger havde anvendt samme koefficient.

Dette må føre til en antagelse, at det af Guillot hævdede med hensyn til kolbens forkerte stilling ikke er i overensstemmelse med sandheden: det er nok muligt, at sagsøgeren opfandt den påståede omstændighed med kolben for at modsige Malvicinis tvivl, som kun angik de sidste seks forsøgsmålinger (nemlig dem, som stod registreret på den papirstrimmel fra Olivetti-regnemaskinen, som Malvicini havde fundet efter sin samtale den 3. maj 1971 med Guillot, og hvortil han derfor havde begrænset sine første bemærkninger).

Denne antagelse bestyrkes ved den kendsgerning, der senere er bragt på det rene, at Guillot i sin første rapport til Malvicini ikke hverken omtalte nogen påfaldende omstændigheder i afviklingen af forsøgene eller sine korrektioner af de af datamaskinen frembragte oplysninger.

Vidneudsagnet fra Dominici, der var til stede ved mødet om morgenen mandag den 3. maj 1971 mellem Malvicini og Guillot, hvorunder sidstnævnte blev foreholdt, at der ikke var overensstemmelse mellem dataene i hans skriftlige rapport om xenon-131 og de data, der fandtes på regnemaskinens papirstrimmel, som Malvicini havde kunnet finde to dage før, bekræfter Malvicinis påstand om, at Guillot først havde underrettet ham om de korrektioner, han havde foretaget vedrørende de data, som den automatiske skriver havde opført for den ene af de to gasarter, efter at han var blevet tvunget dertil som følge af den af Malvicini rejste tvivl.

Sagsøgeren, der var sig det tvetydige i en sådan adfærd bevidst, har fra og med sin skrivelse af 9. juli 1971 til generaldirektøren, og herefter under hele sagen, hævdet, at han spontant fra den 30. april 1971 – den sidste dag for de pågældende forsøg – mundtligt informerede Malvicini om den skete »korrektion« af resultaterne. Stillet over for Dominicis vidneudsagn om den måde, hvorpå drøftelsen om morgenen den 3. maj forløb, er det dog vanskeligt at fæste lid til denne påstand fra sagsøgeren.

Også i henseende til spørgsmålet om den måde, hvorpå Guillot ved beregningen af resultaterne behandlede fejlen i skrivermekanismen vedrørende talrækken, udviser hans erklæringer mangel på klarhed og sammenhæng. Han har nemlig hævdet, at han undertiden har erstattet det manglende ciffer med et 1-tal, undetiden med et 9-tal, uden i øvrigt at forklare, ud fra hvilke kriterier han undertiden valgte 1, undertiden det andet ciffer. Desuden er der på grundlag af de ikketvivlsomme optegnelser og de af Guillot i hans beretning opførte tal anledning til at tro, at han stedse erstattede det manglende med middeltallet 5.

Jeg ønsker endelig at fremhæve den omstændighed, at sagsøgeren i sit indlæg for første gang har erkendt, at en del af de håndskrevne tal og ord på papirrullerne fra den automatiske skriver vedrørende forsøgsmålingerne nr. 37-41 stammer fra hans hånd.

Denne erkendelse afsvækker i høj grad den helt afvisende holdning, som han tidligere lagde for dagen.

Sammenfattende bemærkes følgende: den kendsgerning, at sagsøgeren under sit forsøg på at bevise, at rapporterne fra de af Kommissionen udpegede eksperter ikke var troværdige, har indviklet sig i dette net af unøjagtigheder, selvmodsigelser og inkonsekvenser, afslører, hvor svag hans stilling er. Efter min opfattelse findes det på grundlag af samtlige undersøgte omstændigheder bestyrket, hvad der er udtalt og i teknisk henseende gjort rede for i de af Kommissionen fremlagte rapporter; navnlig bør der lægges vægt på det, som uafhængigt er udtalt af eksperterne fra Centre de Mol og det administrative undersøgelsesudvalg. I øvrigt har jeg allerede haft lejlighed til at understrege, at det for at frifinde sagsøgte er nødvendigt og tilstrækkeligt at godtgøre, at sagsøgerens adfærd var af en sådan karakter, at beskyldningerne mod ham fra hans overordnede var berettigede; og at Kommissionen derfor ikke begik noget ulovigt, da den nægtede at dementere Malvicini. Jeg tror, at denne antagelse kan holde.

12. De foregående bemærkninger fører til, at Guillots anbringender om, at Kommissionen har skadet ham ved ikke at overholde tjenestemandsvedtægtens artikel 24, må forkastes. Vedrørende artikel 26 har jeg allerede haft lejlighed til at oplyse, at denne utvivlsomt er blevet overtrådt af Kommissonen, men den omstændighed, at sidstnævnte *medio tempore* har fjernet Malvicinis notat af 21. oktober 1971 fra sagsøgerens aktsamling, har medført, at sagsøgerens krav om, at dokumentet fjernes fra hans aktsamling, er blevet uden genstand.

Jeg foreslår derfor Domstolen at frifinde sagsøgte for sagsøgerens påstand om annullation af Kommissionens stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 26. november 1973.

Påstanden om, at sagsøgte idømmes erstatning for den skade, som sagsøgeren er blevet påført ved Kommissionens afvisning af at dementere de beskyldninger, som indeholdes i Malvicinis notat af 21. oktober 1971, bør ligeledes forkastes under hensyn til, at denne afvisning var berettiget. Samme resultat bør

antages for kravet om returnering af de dokumenter, som vedrører de af sagsøgeren foretagne videnskabelige forsøg, eftersom det — som allerede anført — drejer sig om forsøg udført inden for Ispra-centret og for dettes midler, hvorfor de pågældende dokumenter ikke tilhører sagsøgeren. Da sagsøgeren i det væsentlige ikke har fået medhold i sine påstande, foreslår jeg, at hver af parterne bærer sine egne omkostninger i medfør af procesreglementets artikel 70, der angår sager anlagt af Fællesskabets ansatte.